

psy přepaden a na těle i obleku poškozen. Žalovaný namítal, že oné noci a tedy i časně z rána, kdy žalobce dvířky na jeho dvůr vstupoval, byla dvířka ta nejen zavřena, nýbrž přímo zamčena. Avšak žalovaný nedokázal, že tomu skutečně tak bylo. Svědci odvolatelem vedení nepotvrdili, že dvířka ta byla skutečně tu noc na 22. června 1919 klíčem zamčena, vyslovili pouhou domněnku, že tomu tak bylo, poněvadž prý se dvířka zavírala na noc vždy. Naproti tomu zjistil prvý soud bezvadně, že žalobce otevřel dvířka na dvůr pouhým stisknutím kliky. Že by byl žalobce snad násilným vyražením zamčených dvířek na dvůr vnikl, nebylo nijak dokázáno. Z toho všeho jest vidno, že úsudek prvního soudu, že žalovaný jest jako držitel psů, kterých řádně neopatřil, práv ze škody, psy těmi žalobci způsobené, jest správný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D u v o d y:

Po stránce právní byla věc správně posouzena. Prokázáno bylo, že žalovaný dal dvěma kousavým psum volně po dvoře pobíhati a že dvířka do dvora nebyla zamčena v době, kdy psi ti ještě po dvoře pobíhali, takže cizí osoby mohly na dvůr bez překážky vstoupiti. Z toho usoudil odvolací soud správně, že žalovaný svých psů řádně neopatřil a že ručí proto za veškerou škodu jimi způsobenou. Vývody odvolatelovy, že žalobce úraz spoluzavinil, nemají ani věcného ani právního podkladu. Žalovaný sám tvrdí, že dvířka byla vždy zamčena, pokud psi po dvoře pobíhali, ovšem nedokázal, že tomu tak bylo i 22. června 1919 ráno, kdy žalobce do dvora vstoupil. Správné je tvrzení žalovaného, že obyvatelé venkova jsou nuceni chovati hlídací psy na ochranu svého vlastnictví, avšak přes to jsou povinni starati se o to, by psi nepoškodili osob, jež beze zlého úmyslu vstupují do chráněných místností. To může se státi, není-li jiného opatření, na př. písemné výstrahy, jedině tím, že místnost ta uzavře se pro třetí osoby, což platí hlavně o dvorech selských usedlostí. Ochrana psy odůvodněna je pouze proti osobám, vnikajícím bezprávně a se zlým úmyslem do chráněného místa. Žalobce, naleznuv dvířka do dvora žalovaného nezamčena, nemohl předpokládati, že obyvatelé dvora ještě spí a že psi pobíhají po dvoře, a nelze mu přičítati jeho zavinění, že šel dvorem k obytnému stavění, chtěje mluvit se sestrou v něm bydlící. Skutečnost, že dvířka byla pouze zavřena, ač dle tvrzení žalovaného samotna byla jindy v noci zamčena, byla žalobci dostatečnou zárukou, že mu na dvoře nehrozí nebezpečí. Žalovaný poukazuje sice na časnou hodinu ranní a nedělní klid, na druhé straně je však uvážiti, že stalo se tak dne 22. června, tudíž za bílého dne. Žalobce mohl proto předpokládati, že někdo z obyvatelů dvora psy uzavřel a dvířka odemkl.

Čís. 1806.

V nesporném řízení lze rozhodovati o vyživovacím nároku nemanželského dítěte proti otci jen za dobu od podání návrhu, nikoliv za dobu dřívější.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, R II 309/22.)

Žádostí ze dne 26. dubna 1922 domáhalo se nemanželské dítě na otci placení výživného za dobu od 15. března 1921. Oba nižší soudy návrhu vyhověly, Nejvyšší soud ho zamítl, pokud se domáhal výživného za dobu od 15. března 1921 do 25. dubna 1922 a uvedl v tomto směru

v d ů v o d e c h :

Právnem vytýká stěžovatel, že nesporný soudce směl rozhodovati jen o vyživovacích nárocích do budoucnosti, nikoli však o případném nároku třetí osoby, žádati po nemanželském otci podle § 1042 obč. zák. náhradu za výživu, kterou tento opomenul sám opatřiti. Žádost o stanovení výživného byla podána dne 26. dubna 1922, dítě živil od narození jeho až do tohoto dne někdo jiný, jemužto jest zůstaveno domáhati se náhrady od otce, činil-li tak v úmyslu otce zavázati. Nárok na náhradu výživného vznesený dítkem za tuto dobu bylo proto zamítnouti. Pokud však jde o dobu od 26. dubna 1922 dále plynoucí, jest dovolací rekurs otcův vznesený proti výši výživného bezdůvodný a nebylo mu proto vyhověno.

Čís. 1807.

Spor o rozluku manželství cizozemců, již se zdržují v tuzemsku, lze provésti u zdejších soudů a dle zdejších předpisů, bylo-li manželství uzavřeno v tuzemsku.

Dvorský dekret ze dne 15. července 1796 (23. října 1801 čís. 542 sb. z. s.) nepozbyl dosud platnosti.

(Rozh. ze dne 5. září 1922, R I 788/22.)

Žalováno bylo manželkou o rozluku manželství, které uzavřeno bylo ve formě občanského sňatku dne 7. února 1917 u okresní politické správy na Král. Vinohradech mezi žalovaným, který v té době byl a posud je uherským státním příslušníkem a mezi žalobkyní, která před sňatkem byla zdejší státní příslušnicí, provdáním se však nabyla rovněž uherského státního příslušenství a bydlí posud na Král. Vinohradech, kdežto žalovaný v době podání žaloby nezvěstný, zdržuje se prý nyní v Aradu v Rumunsku. Příslušnost zdejšího soudu opírala žalobkyně o § 20 čís. 3 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. Opatrovník žalovaného vznesl námitku nepřislušnosti soudu a navrhl, aby z tohoto důvodu byla žaloba zamítnuta (odmítnuta), kterémužto návrhu soud své stoličce vyhověl. **D ů v o d y:** Důvod příslušnosti, jehož se žalobkyně dovolává (§ 20 zák. rozl.) jest zde vyloučen, neboť ustanovení to se vztahuje výhradně toliko na žádosti o rozluku manželství, nikoli na žaloby. Soud však přes to pokládá nutným hleděti ke skutkovým okolnostem, žalobkyní tvrzeným, pokud jsou pro posouzení příslušnosti rozhodny, i se stanoviska zákonných předpisů, jichž se žalobkyně nedovolávala, avšak i s tohoto hlediska shledává námitku nepřislušnosti důvodnou. Okolnost, že žalobkyně příslušela před svým provdáním se na Král. Vinohrady, byla by rozhodna toliko, kdyby šlo o spor o neplatnost manželství. O takový spor zde nejde, nýbrž o spor o rozluku manželství, opírající se o důvody, vzniknuvší za trvání manželství, tedy v době, kdy obě strany byly